

ξεφτίλα

ξεφτίλα, η, ουσ. [<ξεφτιλίζω]. **1.** ο εξευτελισμένος, ο τιποτένιος: «αν πάρετε μαζί σας κι αυτή την ξεφτίλα, εγώ δεν έρχομαι». (Τραγούδι: και δε πά, να... η κοινωνία η **ξεφτίλα** κι ούτε που θα... εγώ... μεγάλη μου σκασίλα). **2.** ο εξευτελισμός, η ταπείνωση: «έπαθε τέτοια ξεφτίλα, που δεν είχε μούτρα για ένα διάστημα να παρουσιαστεί στην πιάτσα». **3.** το άγριο μεθύσι: «είχαμε τέτοια ξεφτίλα, που σερνόμασταν μέσα στο δρόμο».

- ξεφτίλα! ή μεγάλη ξεφτίλα! παρατήρηση που χαρακτηρίζει ως απαράδεκτη, ως εξευτελιστική μια συγκεκριμένη ενέργεια, σκέψη ή δραστηριότητα και λειτουργεί αποτρεπτικά, ισχυρότερη του *ντροπή!*: «Λέω να πάω να της μιλήσω πρώτος. -Ξεφτίλα! Αυτή σου φέρθηκε σκάρτα, αυτή πρέπει να έρθει να σου ζητήσει συγγνώμη».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας